TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office 7th and Commercial St., opposite Post Office

Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phones: Office 365; Editorial Department 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Suurpankkiirit yhteiskunnallisia asioita ratkaisemassa

Vähän yli kaksi ja puoli vuotta on kulunut aselevon solmiamisesta liittolaisten ja keskusvaltojen välillä ja sen jälkeen on lakkaamatta ja joka käänteessä puhuttu ja kirjotettu lennokkaasti "uudelleen rakentamisesta" ja "normaalioloihin" palautumisesta. Mailma on tämän ajan kuluessa nähnyt sarjan yhteiskunnallisia mullistuksia, huippuunsa kehittyneitä imperialistisia valtauksia ja rosvouksia, laajojen yhteiskuntaluokkien nousuja, suurkapitalistien laajuutensa puolesta vaikeasti käsitettäviä huijauksia, satojen miljoonien ihmisten kärsimyksiä, sisällissotia, hallituksien kukistumisia jne., jotka perin pohjin ovat horjuttaneet koko yhteiskuntamme perustuksia. Suuret tapahtumat ovat kuumeisella kiireellä seuranneet toistensa kintereillä ja tuoneet esille toinen toistaan tärkeämpiä mailmanlaajuisia kysymyksiä yhteiskuntamme ratkaistavaksi.

Versaillesin rauhansopimuksessa koetettiin näitä kysymyksiä ratkaista mielivaltaisesti ja väkivallan oikeudella, mutta sen jälkeen ei kestänyt kauaa, ennenkuin seuraukset alkoivat tulla näkyviin tavalla, joka entistäkin selvemmin osottaa mitenkä mahdoton niistä nykyisen yhteiskuntajärjestelmän ja sen korkeimmalla orrella olevien on selviytyä itse menehtymättä vuosisatojen kuluessa nostatettuun yhteiskunnalliseen sekasortoon.

Yhteiskuntamme valtiailla on epäilemättä ollut kaiken aikaa tiedossaan mistä todellisuudessa on ollut kysymys, mutta niitten yhteiskunnallinen asema on pakottanut niitä sulkemaan silmänsä ja menemään johdonmukaisesti eteenpäin maksoi mitä maksoi. Ne ovat keinotekoisesti koettaneet tukea toisiaan ja siinä kukin vuorollaan omissa ja alaisissaan maissa joutuneet painamaan alas laajojen kansankerrosten elinehtoja entistä perinpohjaisemmin tarkotuksella yhteisvoimin pelastaa asemaansa. Tässä aseman säilyttämisessä on Yhdysvallat esittänyt johtavaa osaa, sillä sen taloudellinen voima kasvoi erittäinkin sodan aikana mailmanmahdiksi, jota vailla kapitalistinen yhteiskunta ei enää kauaan aikaan olisi voinut pysyä pystyssä.

Tehtäväänsä ei Yhdysvallat kuitenkaan ole voinut täyttää uhrauksitta. Tukiessaan Europassa kuolemantautia sairastavaa kapitalismia on sen ollut pakko uhrata aineellisia varoja satumaisia summia, joista se todenmukaisesti ei milloinkaan voi toivoa saavansa korvausta. Ja kun kaikki nämä varat tuhansissa eri muodoissa on puristettu esiin Yhdysvaltain yhteiskuntaruumiista keinoja valitsematta, on tämä alkanut tuntea heikkoutta, jonka salaaminen alkaa käydä ylivoimaiseksi.

Kun tämän lisäksi kotoisten asioitten järjestämisessä valtansa kukkuloilla oleva pankkiirien ryhmä ei hetkeksikään ole unohtanut omia itsekkäitä pyyteitään, joitten tarkotusperänä on kaikkien tuotantolaitosten ja kaikkien tuotantolähteitten, vieläpä kansallisen hallituksen rahavarojenkin itselleen anastaminen, on jouduttu umpikujaan, josta lopullinen selviytyminen näyttää mahdottomalta.

Sodan ja sitä seuranneen ajanjakson aikana on Yhdysvaltain imperialistisen suurpankkiirien ryhmän onnistunut keskittää käsiinsä koko hallintovalta. Tätä voittoa hyväkseen käyttäen on se sälyttänyt pohjimmaisten kansankerrosten kannettavaksi kaikki tappiot liittolaisten avustamisesta ja kaikki seuraukset sodan yleismailmallisesta kaaostilasta. Tähän asti on sen onnistunut mahdillaan ja häikäilemättömyydellään läpäistä kriisistä, mutta mitä pitemmälle tilannetta on jatkunut, sitä laajempia ristiriitoja on tämä menettelytapa vastaansa nostattanut.

Niinpä kun vuosi takaisin suurkapitalistien maastavientikorporatsiooneja ja pankkilaitoksia uhkasi Europan taloudellisen perustan luhistuessa taloudellinen perikato, sivuutettiin kaikki maan taloudellisen tuotantoelämän vaatimat korjaustoimenpiteet ja kaikki energia kohdistettiin suurkapitalistien aseman pelastamiseen. Tämä tapahtui tällä kertaa pääasiallisesti maan kaikkien farmareitten kustannuksella, joilta ilman muuta kiellettiin luotto ja rahallinen tuki. Seurauksena tästä joutuivat koko maan maanviljelijät lyhyessä ajassa ahdinkotilaan, jonka veroista tuskin Yhdysvaltain historia tuntee. Kymmeniä tuhansia farmareita joutui olosuhteitten pakosta lähtemään pois kodeistaan ja konnuiltaan ja koko maanviljelystuotanto joutui rappiotilaan. Yksistään viljasadossa tämän toimenpiteen kautta farmarit menettivät kuusi biljoonaa dollaria, mikä kaikki lupsahti suurkapitalistien pohjattomaan kukkaroon, suurkapitalistien, joitten asemaa samalla aikaa tuettiin valtion luotolla, mitä luottoa ehdottomasti kieltäydyttiin farmareille antamasta.

Seuraukset ovat alkaneet tulla näkyviin. Etelän puuvillan kasvatusalueella ovat pienviljelijät nyt taloudellisessa vararikkotilassa. Niistä 100,000 kärsii jo nyt suoranaista nälänhätää ja 10,000 on nälkäkuoleman partaalla. Vehnäalueen maanviljelijöillä ei ole minkäänlaista mahdollisuutta myydä vehnäänsä muuten kuin suurilla tappioilla lahjottamalla se suurkapitalistigulasheille, jotka tilannetta hyväkseen käyttäen riehuvat mielin määrin päästessään maanviljelijöitten kimppuun maksamattomista kiinnityslainoista. Karjankasvattajat ovat taloudellisen vararikon partaalla, kun taasen lihatrusti käärii niitten ahdinkotilasta itselleen miljoonia. Yksityiskohdittain menemällä voidaan samallaisia esimerkkejä esittää kaikilta maanviljelystuotannon aloilta.

Maanviljelijöitten taloudellinen ahdinkotila on osaltaan voimakkaasti vaikuttanut yleisen taloudellisen kriisin perinpohjaistuttamisessa, mutta se ei itsessään ole kiinnittänyt minkäänlaista hallitusherrain huomiota puoleensa. Mutta maanviljeliöitten taloudelliseen ahdinkotilaan joutumisella on ollut toinen seuraus, joka hallitusherramme on saanut vapisemaan ja se on se, että ne ovat tulleet huomaamaan yhteisen perikatonsa ja sen syyt ja ovat itsesuojelusvaistonsa ohjaamina liittyneet yhteen ja muodostaneet mahdin, joka tällä kertaa hetkellisesti uhkaa koko nykyisen ammattipolitikoitsijajoukon elämänuraa. Ne ovat muodostaneet voimakkaan järjestön, jonka vaikutusvalta on kasvanut niin voimakkaaksi, että sen vaatimuksien takia on asiaan itse J. P. Morganin ollut pakko käydä käsiksi.

Pari viimeistä viikkoa kongressin ja kansallisen hallituksen pääkortteerissa on tästä seikasta antanut selviä kukia. Uutiset tietävät näet kertoa, että vaikutusvaltaiset senaattoritkin ovat hädissään joutuneet puhumaan maanviljelijöitten aseman auttamisesta.

Tietenkin kaikki tämä on ollut pelkkää tuhkan silmille heittämistä, sillä pitkien ja kauniitten, sanoisiko liikuttavienkin puheitten jälkeen, joitten tarkotuksena on puolueen aseman tulevaisuudessa säilyttäminen, saapuu kongressiin itse presidentti omassa persoonassaan ja ilmottaa Morganin kanssa neuvoteltuaan kasaantuneen rahapääoman vaatimat edut ja sen mukaan sitten laaditaan lait vähin äänin kansan hölmistyneenä menoa katsellessa ja sekavasti muristessa.

Mitä nimenomaan maanviljeliöitten aseman korjaamiseen tulee, niin kaikista kauniista puheista huolimatta on jo olemassa merkkejä siitä, että suurviljelijöitä tullaan avustamaan korkeata rahakorkoa vastaan, josta suurkapitalistit tulevat niittämään runsaan osansa, mutta sen sijaan pienviljelijöille jätetään samat mahdollisuudet kuin palkkatyöläisillekin, nim. — vapaus kuolla nälkään vapaassa yhteiskunnassamme. Maanviljelijöitten rintama tällä toimenpiteellä kuitenkin hajotetaan.

Samalla tavalla soviteltiin karjankasvattajien avustuskysymys. Siitäkin puhuttiin niin kauniisti, että helposti olisi voinut otaksua hallituksemme aivan päätä pahkaa syöksyvän valtiososialismin vesille. Keskusteltiin jo reservipankin voittovarojenkin tähän tarkotukseen käyttämisestä, kunnes J. P. Morgan taasen rinesi apuun selittämällä mieskohtaisesti, että "jos karjankasvattajat kerran apua tarvitsevat, niin me siitä kyllä pidämme huolen". Siihen asia sitten on jäänyt ja Wall-katu kyllä tietää mitenkä hädänalaisia on avustettava. —

Mutta milloin sen sijaan rautateitten "avustaminen" on kysymyksessä, niin silloin ei Morganilla ole mitään vastaan sanomista. Asiasta on kuitenkin jo julkisuudessa viimeisen vuoden kuluessa hiin paljon puhuttu ja sen johdosta tehty räikeitä paljastuksia, että senaattorimmekaan eivät enää ilkeä siitä suutansa avata. Wall-kadulta tulleita määräyksiä ei tämän vuoksi enää oteta senaatissa keskustelun alaiseksi, vaan milloin rautateitten "avustaminen" tulee esille tehdään vain ilman muuta rahan myönnytystä koskeva päätös.

Tällaisia rautateitten hyväksi tehtyjä rahamyönnytyksiä on viime aikoina jo tehty niin tuhkatiheään ja suurissa summissa, että tavalliselle maallikolle alkaa niistä lukua pitäessä tulla kysymykseen yhteenlaskutaito. Kaikkein alhaisimpien laskelmien mukaan on niille sitten tammik. 1 p. 1918 annettu $4,000,000,000 ja tämän lisäksi ne kuulemma vielä ovat varmuudella vailla $1,200,000,000, johon "lopullisten laskelmien valmistuessa" vielä saattaa tulla tuntuvia eriä lisää. Tämän lisäksi ei pidä unohtaa, että rautatiet entuudestaan jo ovat velkakirjoja vastaan saaneet hallituksella $800,000,000, josta erästä Norman Hapgood, Universal Service uutistoimiston kirjeenvaihtaja sanoo: "Sitä ei milloinkaan tulla maksamaan takaisin, vaan sitä täytyy pitää etumaksuna tilillä sitä aikaa varten, jolloin hallituksen kaikesta huolimatta on pakko ottaa rautatiet haltuunsa. Tuo aika ei enää voi olla monenkaan vuoden takana. Tällävälin hallitus tilapäisesti auttelee rautatieyhtiöitä".

Vielä on hallituksella useita muita suurisuuntaisia kysymyksiä ratkaisua odottamassa, joista mainittakoon kaikkien hallituksen sodan aikana rakennuttamien kauppalaivojen myyminen, minkä ilmotetaan tulevan tapahtumaan lokak. 1 p. mennessä. Tämäkin toimenpide on puhtaasti suurkapitalistien etujen mukaista. Hallituksen varoilla rakennutettiin mahtava kauppalaivasto, joka tonnimäärältään on toinen mailmassa. Koska "hallitus kuitenkaan ei voi menestyksellisesti liikettä harjottaa", kuten Wall-kadun taholta ilmotetaan, on laivat kasaantuneen rahapääoman edustajille myytävä pilkkahinnasta, jotta nämä sitten menestyksellisesti saattavat jatkaa mailman meriliikenteen valtaamista käsiinsä.

Samalla tavalla jatketaan yleisten asioitten johtoa selväpiirteisesti niitten etujen mukaisesti, jotka yhteiskunnan taloudellisen mahdin ovat käsiinsä keskittäneet tuli mitä tuli ja maksoi mitä maksoi. Laajojen pohjajoukkojen kärsimykset ja elinkysymykset eivät niistä päätettäissä pääse sorääninä vaikuttabaan ja jos ne sittenkin joskus kaikesta huolimatta kantavat niinkin kauas, keksitään keinoja yhteisin tuumin niitten vaimentamiseksi ja niitten vaikutuksen rahaksi mynttäämiseksi.

Joka tapauksessa on Washingtonissa viimeisten viikkojen kuluessa alettu vakavasti tuntea sodan ja sitä seuranneen ajan hurjastelun jälkimainingeita. Maan taloudellinen tilanne on monessa kohdassa imperialistien etuja ajettaessa joutunut siinä määrin epäjärjestykseen, että maan todellisten hallitsijoitten, kasaantuneen rahapääoman personoitujen edustajien, on ollut pakko kulissien takaa tulla näyttämölle ja näyttää kansalle rautakylkeään.

Yhteiskunnallisia elinkysymyksiä tullaan tietenkin edelleenkin ajamaan entiseen tapaan ja riistettyjen luokkien elinehtoja poljetaan kuten ennenkin seurauksista välittämättä muuten kuin yhä täydellisemmän ja uusimmanaikuisen aseistautumisen muodossa. Mutta siten ei kuitenkaan voida yhteiskunnallisia ristiriitoja poistaa, vaan päin vastoin ne entistäkin pahemmin kärjistyvät ja kokoovat kytevän tulivuoren alle puristukseen aineksia, joitten lopulta räjähtämistä ei mikään mahti mailmassa voi estää. — KEH.

— William H. Taft, entinen Yhdysvaltain presidentti, sanoo olevansa tyytyväinen sen johdosta, että hän on nimitetty Yhdysvaltain ylioikeuden tuomariksi edesmenneen Whiten tilalle. Ylioikeudessa on keskeneräisenä useita työväenjärjest. koskevia asioita ja sekä työläisten että kapitalistien piirissä pidetään selvänä, että Taft tulee asemansa käyttämään mahdollisimman selvästi ja jyrkästi työläisiä vastaan. "Jumala tietää" mitä hän tulee tekemään kapitalisteille ja Yhdysvaltain työväki tietää, että hän on yksi taantumuksellisuudessa homehtuneita laintulkitsijoita, joka ei ota huomioon yhteiskunnallisen elämän rientomarssia eikä kansan syvien rivien yhä huutavammaksi käyviä vaatimuksia.

JUTUN JATKOA

Tokoi selostamassa canadalaisia oloja

Tuntuu varsin huvittavalta lukea Suomen Sosialidemokraatin numeroissa 131 ja 134 kirjotelmaa, jonka Muurmannin Legionan perustamisen yhteydessä kuuluisaksi tullut Oskari Tokoi on kirjoittanut. Kirjoitus itse asiassa on tarkoitettu kuvaamaan canadalaisia oloja, mutta kun tuossa kirjotuksessa pilkistää esiin huomattavan suuri asioiden tuntemattomuus, katsomme olevan paikallaan siihen jollakin sanalla kajota.

Kirjotuksessaan Tokoi kuvaa miten Canadan työläisillä on ollut erikoisen kultaisia aikoja, joitten pitäisi kestäneen 5—6 vuotta, se tahtoo sanoa, että sodan alkamisesta näihin aikoihin asti. Se ei kuitenkaan pidä ollenkaan paikkaansa. Canadan työväenluokalla on varsin hyvässä muistissa ne ajat, jolloin mailmanpalo puhkesi. Jokainen muistaa myöskin mitenkä pitkiä leipälinjoja esim. canadalaisissa suurkaupungeissa sai nähdä vuosina 1914 ja 1915. Viimemainittu vuosi lienee ollut ankarin. Hyvä aika, jos sitä sillä nimellä voidaan sanoa, alkoi vasta vuoden 1916 ajalla. Sotateollisuus alkoi juuri silloin parhaasta päästä, ja osa kymmenistä tuhansista työttömistä sai työtä, mutta suuret joukot saivat edelleenkin nähdä nälkää 1916 vuoden loppuun. Välirauha solmittiin 1918 ja niin pian kuin se oli tehty lakkasi myöskin sotatarveteollisuus, jossa suurin osa työläisiä silloin työskenteli. Seuraus oli, että kymmeniä tuhansia sai lähteä nälkätaipaleelle, syömään niitä säästöjä, joita parin vuoden ajalla olivat tehneet, jos sellainen oli ollut mahdollista. Kuitenkin säästöistä puhuminen on niin ja näin. Eivät niitä monetkaan ehtineet keräämään, sillä elinkustannukset olivat tavatoman korkeat. Ne olivat kohonneet jopa kahteensataan prosenttiin eikä kuten Tokoi väittää 60—100 prosenttiin. Useat tavaralajit olivat sitäpaitsi suuren joukon korkeammalla. Ja tätä kohoamista on jatkuvasti tapahtunut aina viime kevääseen saakka. Jos työläiset ja niistäkin vain osa olivat voineet jonkun verran säästää, meni se elintarpeiden jatkuvasti kohotessa keinottelijoiden pussiin.

Eivät ne palkatkaan olleet kohonneet kuten Tokoi selostaa. Totta on, että esim. sotateollisuudessa, vieläpä joissakin ammattitöissäkin olivat palkat kohonneet, mutta ei läheskään sitä nousua joka tapahtui elintarpeissa. Olipa muutamia teollisuusaloja, joissa palkat eivät nousseet juuri ollenkaan. Yksi sellainen teollisuusala oli vaateteollisuus. Huolimatta siitä, että tuolla teollisuusalalla valmistettiin suuret määrät tuotteita juuri sotarintamalla olevalle miljoonaiselle armeijalle, eivät palkat siinä kohonneet juuri ollenkaan. Miesten tilattujen vaatteiden tekijät esim. saivat hävittömän pientä palkkaa, sillä vaatteiden valmistus kävi tehdasmaisesti armeijan tarpeeksi ja kun miehet olivat rintamilla, ei tilattujen töiden tekijöillä ollut kenelle olisi niitä valmistanut. Tämä ei ole ainoa ala, jossa oli huonoa aikaa olemassa. Vaatetustyöläisten tila alkoi parantua vasta sen jälkeen kun miehet olivat kotiutuneet rintamilta.

Elintarpeita olisi Canadassa ollut omaa tarvetta varten, mutta kun niitä kuljetettiin Europaan suunnattomat määrät jouduttiin täällä toisissa lajeissa elämään sangen rajoitetuilla annoksilla. Tokoi kirjotuksessaan tekee asioita tuntemattomana sen virheen, että uskottaa Canadassa ei olleen rajoituksia ollenkaan. Kyllä niitä oli vaikkakaan ei siinä merkityksessä että olisi käytetty korttia, kuten Europan maissa. Perheelliset jotakuinkin vielä saivat ostaa koko vapaasti, mutta ruokaloissa oli erikoiset määräykset ja rajoitukset. Leipää sai pari pientä viipaletta. Sokeria sai juuri sen verran, että sen siksi tarkalla katsomalla tunsi, liha-annokset oli verrattain rajoitetut, jne. Kaikki nämä ovat luettavat rajoituksiin, joten kyllä niitä todellisuudessa on ollut hyvinkin paljon.

Kirjoituksessa pitkin matkaa on totuudesta kokonaan poikkeavia selostuksia, kuten elintarpeiden yksityiskohtainen hinta, työttömyyskysymys, suomalaisten asutus ja lukumäärä, OBU:n jäsenluku ja monia muita, mutta kun kirjotus käsittää useoita palstoja emme katso niihin kaikkiin tarpeelliseksi kajota.

Yleensä kirjotus kokonaisuudessaan, varsinkin mitä tulee ensimäiseen osaan on kokoonpunottu aivan samalla tavalla kuin Canadan kapitalistit ovat oppineet omain yksilöllisten liike-etujensa vuoksi työläisille selittämään. Suomen työläisille, sikäli kun niitä vielä Suomen Sosialidemokraatin takana ja kannattajana lienee, on Tokoin kirjoituksella saatu kokonaan valheellinen kuva. Sietäisipä sellaisen miehen kuin Tokoi on, asioihin vastaisuudessa lähemmin tutustua ja vasta sen jälkeen tehdä selostuksia Canadan oloista.

Punaisen taloudellisen kongressin istuntoja seurattu innostuksella

William Z Foster kirjoittaa Fed. Pressille Venäjän ammattiunioiden kongressista seuraavaa:

Kaikista niistä valheista mitä Neuvosto-Venäjästä on levitetty, on itsepintaisimmin levitetty valetta kuinka Neuvosto-systemi on poistanut unioiden tarpeettomuuden ja kuinka uniot nyt Venäjällä ovat merkityksettömiä ja voimattomia. Muutamat työväenjärjestöjen jäsenet ovat Amerikassa levittäneet tätä ilettävää valhetta. Nyt kumminkin todistan on juuri päin vastainen. Todistan on, että ammattiunionistit ovat koko Neuvosto-Venäjän perustana, ilman niiden avustusta ja yhteistoimintaa se menisi pirstaleiksi hyvin nopeasti. Tämän huomaa täällä helposti kaikkialla.

Venäjän ammattiunionismi on eliuvoimaista. Sen osoitti erittäin selvästi täällä hiljan pidetty Koko-Venäjän ammattiunioiden kongressi, jossa minulla oli onni olla saapuvilla. Konventsionilla on mitä suurin merkitys yhteiskuntapoliittisten ja taloudellisten kysymysten ratkaisuun mitä tälläkertaa Venäjällä voi olla. Niin tärkeät olivat sen kokoukset, että useimmat maan huomatuimmista miehistä, niiden joukossa Lenin ja Gorkij olivat saapuvilla ja ottivat osaa kokouksien toimintaan. Yleisön mielenkiinto oli suuremmoinen. Oli melkein mahdoton saada pääsylippua siihen suureen teatteriin, jossa kongressi kokoontui. Paikka oli jatkuvasti sullottu täyteen kuuntelijoita ja edustajia. 3,105 edustajaa edusti 8,485,800 jäsentä.

Puna-armeijan osasto oli rakennuksen edessä pitäen ulkona joukkoja jotka pyrkivät sisälle. Kokouksen kuluessa ilmoitettiin puhetta johtavalle virkailijalle että jotkut edustajat koettivat saada tuttavansa kokoukseen merkkauttamalla edustajakorttinsa ja sitten lähettämällä ne ulos joiden avulla tuttavat pääsivät sisälle. Lopettaakseen tällaisen menettelyn ilmoitti puheenjohtaja, että kaikkien edustajien on näytettävä korttinsa mennessään ulos kokoushuoneesta ja ne jotka eivät sitä tee vangitaan.

Baijerin valkoiset kiihottavat kommunistimurhiin

Riippumattomain edustajan Unterleitnerin kesäk. 17 pnä Saksan valtiopäivillä esittäessään välikysely-jään Gareisin tunnetun murhan johdosta Münchenissä kuvasi hän m. m. saksalaiskansallisen sanomalehdistön suunnitelmanmukaista murhakiihotusta. Sen jälkeen lausui hän, että baijerilaiset ylioppilaat olivat palatessaan eräästä suojeluskuntakokouksesta julistaneet: "Baijerissa on asetettava seinää vasten 4,000—5,000 kommunistia ennenkuin tulee rauha". Kysymykseen halusivatko nämä sovintoa, vastasivat ylioppilaat: "Me emme halua mitään sovintoa, kommunistit eivät ole saksalaisia; he kuuluvat seinälle asetettuihin, heidät suorimme me kylmällä raudalla." — Edustaja Unterleitnerin pääsytään esityksestään tähän huudahti saksalaiskansallisten edustaja Mittelmann: "He ovat oikeassa!" Tällöin kuului raivohuutoja vasemmistosta, ja kommunistiedustaja Remmele juoksi Mittelmannin luokse, tarttui hänen kurkkuunsa ja läimäytti hänen naamaansa samalla huutaen: "Sinä roisto, sinä viheliäinen kurjimus!" Syntyi sanoin kuvaamaton meteli. Riippumattomat yhtyivät kommunisteihin ja huusivat yhteen ääneen: "Murhaajaroistoväki, ulos!" Puhemies keskeytti istunnon koettaen turhaan palauttaa rauhaa. Mittelmann seisoi selkäsaunan saatuaan valkeana kuin palttina. Muudan sosialidemokratinen edustajakin katsoi asiakseen huudahtaa: "En ole mikään kommunisti, mutta kommunistit ovat oikeassa ja meidän on oltava tässä heidän kannallaan!" Mainittakoon muuten ettei puhemiehellä ollut mitään sanottavaa Mittelmannin toistuneiden raakuuksien johdosta. Sellaista se on oikea parlamentarismi.

EUROPAN "ENNALLEEN ELVYTTÄMINEN"

Allaolevassa kirjoituksessa tekee eräs ulkomaalainen toveri sangen selvällä ja havainnollisella tavalla selkoa Europan uusimmasta valtiollisesta kehityksestä. Erittäin kosketellaan Europan sotakorvausvaatimuksia.

Porvarillisen Europan tärkeimpänä valtiollisena kysymyksenä, sinä napana, jonka ympäri kaikki kieppuu, näyttää nykyään olevan tehtyjen erehdysten korjaus ja maanosan "saattaminen entisen kaltaiseksi". Kysytään, kuinka tämä tapahtuu? Ja katso: vanhat imperialistiset vastakohdat ilmenevät jälleen vaikkakin uudessa muodossa. Koko tilanne selviää, jos tarkastamme Ranskan hallituspulan syitä, seurauksia ja vaiheita. Sillä mainittu hallitus on imperialistisen juonittelujen alku ja juuri.

Leyguesin ministeristö kukistui, koska se osoitti liiallista lempeyttä — ettemme sanoisi horjuvaisuutta Saksaan nähden. Olisi kuitenkin väärin väittää, että Leyguesin edustakunnalta saama epäluottamuslause yksistään merkitsi sen suunnan voittoa, joka tahtoo "kohdella Saksaa kovakouraisemmin". Hallituksen senjälkeiset neuvottelut Poincaren kanssa näyttävät tosin merkitsevän yltiöisänmaallisen vaikutuksen kasvamista. Leygues kukistui siksi, ettei hän kyennyt harjoittamaan todellista valtapolitiikkaa, mutta ei myöskään osannut "lähentää välejä ja etsiä sovintoa" Saksan kanssa. Hän oli nimittäin sotapolitiikko, joka milloin tahtoi sopia Saksan kanssa, milloin vaati Versaillesin sopimuksen säälimätöntä täytäntöönpanoa. Hän antoi horjuvaisuudessaan Ranskan pieni- ja suurporvariston muodostaman "yleisen mielipiteen" ohjata toimintaansa. Tämä porvaristo vaati toisinaan pontevasti, että Saksan on maksettava: Saksan on maksettava, kykenee se siihen tai ei; toisinaan se oli todellisuuspolitiikan kannalla ja piti vaatimuksiaan vähän niinkuin kohtuuttomina. Leyguesin esiintymisestä puuttui siis lujuutta: hän ei kyennyt vaatimaan "hyvitystä" eikä "aseistariisumista". Aseistariisumisen suhteen hän tosin lopulta teki jyrkän ehdotuksen. Jos se olisi hyväksytty olisi se kokonaan lamauttanut Saksan vastavallankumouksellisten voiman. Sitä piti Saksan porvaristo kuitenkin mahdottomana vaatimuksena. Se olisi sangen kipeästi loukannut sekä Saksan että Ranskan porvariston riistoharrastuksia. Ja koska Ranskan porvaristo on todellisuuspolitiikan kannalla, sai Leygues siltä epäluottamuslauseen.

Hyvityskysymyksestä on nyt selvittävä, maksoi mitä maksoi, ja Ranskan valtiomiehiltä vaaditaan tyydyttävää ratkaisua. Tehtävä on ylen tärkeä ja paljonvaativa. Ranskan teollisuus on rappiolla, maan rahaasiat samoin — vaatii Versaillesin rauhan toteuttamista. Mutta juuri tämä taloudellinen pakko, "joka vaatii hyväkseen viipymätöntä suoritusta, jos mieli pelastaa kapitalismi Ranskassa, antaa rauhan toteuttamiselle toisen luonteen. Kysymyksessä ei ole enää pelkät voittajan "oikeudet" ja asian valtiollinen erikoisluonne. Korvauksesta tulee "voittajan" taloudellinen pelastus. Briandin puheet Ranskan "siveellisestä oikeudesta" ja Saksan aseistariisumisesta ovat kokonaan aatteellista laatua. Todellista merkitystä on vain hänen ohjelmansa jälkiosalla, jossa hän toteaa Versaillesin rauhan toimeenpanon johtuvan taloudellisesta pakosta. Ranskalaiset valtiomiehet ovat muuttaneet äänilajiaan, he ovat halukkaat sopimaan Saksan kanssa, jos se vaan suorittaa sotakorvauksen. Tätä todellisuuspolitiikan harrastusta kuvaavat Briandin sanat: "Ranska on yksimielinen, eikä vaadi mahdotomia". Mutta Ranskan ottama todellisuuspoliittinen suunta on juuri takeena siitä, että kaikki, mikä on Saksalle "mahdollista", pakoitetaan se myös tekemään. Pyritään sovintoon Saksan kanssa, mutta korvausvaatimusten kustannuksella. Pikemmin päinvastoin: sovinto on mahdollinen vain siinä tapauksessa, että Saksa tunnustaa Ranskan taloudellisen aseman olevan pelastettavissa vain sotakorvauksen avulla. Saksan tulee huomata, että kapitalismin pelastaminen Ranskassa on saman järjestelmän pelastamista Saksassakin. Siksi pitää molempien maitten porvariston ojentaa toisilleen veljenkäsi saksalaisten ja ranskalaisten työmiesten selän takana. Sovinto on tehtävä heidän kustannuksellaan. Tämä mielipide on nykyään vallalla Ranskassa — asianomaisissa piireissä tietenkin. Tämän johdonmukaisena seurauksena on, että Ranska luopuu vaatimuksistaan, mikäli ne koskevat Saksan porvariston aseistariisumista. Eihän sitä — herra paratkoon — voida riistää kaikkia valtakeinoja. Ranskan politiikka näyttää yhä ilmeisemmin suuntautuvan siihen suuntaan. Saksan tulee maksaa, mutta jotta se pystyisi siihen, on sille annettava toimintavapaus, mitä sotakorvaussummien riistämiseen tulee. Saksan porvariston on pakoitettava proletaarinsa työhön jollei muuten — niin ase kädessä, vanhaan junkkarimalliin.

Liike-edut vaativat porvaristojen välistä yhteistoimintaa. Saksan porvariston tulee oman etunsa vuoksi täyttää sitoumuksensa Ranskaa kohtaan. Ranskalaisten kapitalistien täytyy — oman etunsa vuoksi heidänkin — pitää saksalaisten imperialismia hengissä. Saksan muuttaminen siirtokunnaksi tapahtuu siis Saksan porvariston suosiollisella myötävaikutuksella. Ainakin tuntuu Ranska odottavan sitä, muutamista merkeistä päättäen. Ranska on jalomielisyydessään valmis tekemään myönnytyksiä korvaussummaan nähden. Saksan aseistariisumisaikaa on pitennetty toukokuun 30 päivään.

Myötätunnossaan menee Ranska niin pitkälle, että se tekee Saksan porvaristolle epävirallisia ehdotuksia työväestön laajaperäisen riistämisen suhteen. Loucher, ranskalainen Stinnes, ja Briandin hallituksen jäsen, toteaa, että "Saksan taloudellinen vaurastuminen on Ranskalle yhä tärkeää kuin Saksan hallitus-